

Pligt til at lade Bøgerne autorisere; som det vil ses af den i Tillæget givne Oversigt, finder efter de fleste nyere fremmede Love heller ingen saadan Pligt Sted; navnlig kjendes en saadan hverken i den svenske Lov af 1855 eller i den norske Lov af 1874. Hermed følger atter, at det har været uforholdent i Forslaget at optage nogen særlig Straffestemmelse for Ikke-Efterlevelse af dets Forskrifter, idet disse i det hele ville finde deres Sanktion i Bestemmelserne i almindelig borgerlig Straffelovs § 262, sammenholdt med Konkurslovens § 148, og sidstnævnte Lovs § 101. Vitr. I, jfr. § 123. Søvrigt ville naturligvis ogsaa Reglerne om den ordentligt førte Handelsbøger tilkommende eiendommelige Beviskraft vedvarende afgive et Motiv for Bedkommende til at sørge for en ordentlig Bogførsel. Med Hensyn til dette Punkt har man forøvrigt indskrænket sig til i § 11 at forbeholde Anvendelsen af Reglerne i D. L. 5—14—48, 49 og 50, jfr. Forordn. I Juni 1832 §§ 8 og 9, paa Handelsbøger, som ere ordentligt førte i Overensstemmelse med Forskrifterne i nærværende Lov. I den i den sidste Sætning indeholdte Begrænsning ligger naturligvis ikke, at Bøgenes Beviskraft skulde være betinget af, at Bedkommende, forsaavidt han falder ind under Lovens § 1, i det hele har fyldtgjort den Bogførselspligt, Loven paalægger ham, hvilket heller ikke under den Sag, hvor Bøgerne paaberaabes, vilde kunne tilbørligt oplyses; men det maa, i Tighed med, hvad der nu gjælder — naar da ikke netop Kjøbmanden selv vil paaberaabe sig en anden Bog — være nok, at den Bog, som i den heromhandlede Henseende navnlig er af Betydning, nemlig Dagbogen, godtgjøres at være behørigt ført. Som Følge af, at Lovforslaget har stillet en Række bestemte Forordninger til den Maade, hvorpaa Bøgerne skulle føres, har det været nødvendigt, i Tighed med hvad der er sket i tilsvarende Bestemmelser i fremmede Love, i Paragrafen at optage et Forbehold, som viser, at dog ikke enhver mindre Afvigelse fra de i Loven givne Regler, selv en saadan, som ikke i sig vilde være egnet til at svække Tilliden til Bogen, skal betage denne dens Beviskraft. Fremdeles har man anset det rigtigst ved en Tilføielse i Paragrafen udtrykkeligt at lade det fremtræde, at det ikke ved den nysnævnte Sætning har været Meningen at tilkjendegive, at det heromhandlede processuelle Beneficium, forskjelligt fra hvad der nu finder Sted,

skulde være indskrænket til dem, hvem der i Loven er paalaagt Pligt til at føre Handelsbøger. Ogsaa Næringsdrivende, hvem ingen Pligt i saa Henseende paahviler, ville fremdeles have Adgang til at nyde godt af samme, forsaavidt de af dem førte Bøger, der saaledes skulle paaberaabes som Bevis, ere indrettede og førte paa den Maade, som Loven foreskriver med Hensyn til de befalede Bøger. Den Begrænsning, som i saa Henseende findes i den gjældende Ret, nemlig at de af den Paagjældende førte Bøger maa være autoriserede, har som Følge af, at Udskiftet overhovedet ophæver Autorisation, maattet bortfalde.

Det kan paa dette Sted tilføies, at naar der ikke i Forslaget er optaget en Bestemmelse om Godtgjørelse til Retstbetjentene for den Afgang i Indtægter, som Bortfaldet af de med den nu stedfindende Autorisation af Handelsbøger forbundne Gebyrer vil medføre for dem, er dette sket i den Forudsætning, at der paa Finansloven vil blive givet den fornødne Bevilling, saavel til af Statskassen at hde de enkelte tilbageværende sportellønnede Retstbetjente Erstatning for den dem paaførte Indtægtsformindskelse som til for de øvrige Embeders Bedkommende at foretage den fornødne Berigtigelse i Fasttættelsen af de Beløb, der under Navn af Hjemmeindtægt bringes i Fradrag i den for Embederne normerede Gage.

Ved Bestemmelsen i 1ste Stykke af Forslagets § 12 er Omraadet for dets Bestemmelser bragt til i det væsentlige at stemme med Omraadet for de særlige Bestemmelser i Konkursloven om Hændende og med dem ligestillede Næringsdrivende.

Med Hensyn til Bestemmelserne i § 13 skal kun bemærkes følgende. Efter det Tidspunkt, som i første Punktum af § 6 er fastsat for Statusbogens Indretning, vil den der givne Regel ikke umiddelbart passe paa alt eksisterende Forretninger. Som Følge heraf har det været nødvendigt for disses Bedkommende at give en særlig Bestemmelse om Indretning af den ommeldte Bog inden en nærmere fastsat Frist. Den i nærværende Paragraf i saa Henseende foreslaaede Frist er sat saa rummelig, som sket er, for ikke uden Nødvendighed at tvinge Noget til at foretage den ommeldte Opgjørelse til et tidligere Tidspunkt end det, som bedst passer med den Maade, hvorpaa han allerede har indrettet sin Forretning.